

ботникъ не е богатъ чловѣкъ, зашто-то едва има съ что да ся прѣхрани. Нъ при всичко това виждте, че за него работятъ толкова си души: и камънаръ, и изидаръ, и ковачъ и столаръ и стѣкларъ и шивецъ и обушаръ и пр, а пакъ за всякого отъ тѣхъ работятъ по толкова си други хора, за да имъ приготвятъ вещество, съ кое-то да съградятъ за оня работникъ, кѣщѣ, да му ъ нарядятъ и да го облѣкѣтъ! Единъ момѣкъ, калфа, обича да ся елюдява, да ся гызди, да ся облиця чистичко, да носи напаты обуша. Терзія и папучія трѣбува да работятъ за него, а пакъ тѣмъ трѣбува да работятъ други, така на пр. папучія-тъ трѣбува да земе отъ щавачя (табака) изработенѣ кожѣ, а щавачъ-тъ да ъ земе отъ касабина, а пакъ той отъ браничяра (джелепина), кой-то отъ своиѣ странѣ трѣбува да ебере браницѣ-тъ отъ е ляны. А риза-та, съ коѣ-то ся облача калфа-та, прѣзъ колко рѣцѣ е минѣла доклѣ да стане? А пакъ за хранѣ-тъ му колко души работятъ? Тука ные не турямы на смѣткѣ толкова си стотини хора, кои-то прѣнасятъ хранѣ-тъ отъ едно мѣсто на друго, нито оныя, кои-то сѣ ся мѣчили и трудили доклѣ да измыслятъ, размножатъ и подобратъ нѣчта-та така какво-то да може и сиромехъ чловѣкъ да добрува съ това, за кое-то мнозина царю и кралю не знаяли въ другочно врѣмя, кога-то не были еще измыслены много леснины и пригоды, кои-то сега има, и на кои-то и днесъ еще не знаѣтъ еладость-тъ толкова си имотны хора по страны, изостанѣлы назадъ въ труда и въ образованость-тъ.

А пакъ колко души ся грыжатъ за здравинѣ-тъ и сигурность-тъ на тоя младъ момѣкъ? Той е истинѣ сиромехъ, нъ отъ него има и по-сиромехы